

[Pia Gjellerup]

Sidste år blev der lavet en særordning af skatteministeren på et administrativt grundlag. Vi har i Skatteudvalget forsøgt at undersøge, om denne særordning var lovmedholdelig.

Vi har fået nogle svar, som kan vise, at det, der blev foretaget sidste år, måske skulle kunne lade sig gøre. Vi har så spurgt, om man ville kunne gøre det samme i år. Der har vi fået nogle svar, som vi ikke kan bruge til ret meget.

Derfor skal jeg bede skatteministeren om at svare på, om man også i år ville kunne betjene sig lovligt af en sådan administrativ ordning, som man betjente sig af sidste år. Vi behøver ikke at diskutere, hvordan virkeligheden ser ud eller vil komme til at se ud, for det er vi ikke så enige om.

Jeg noterede, at skatteministeren under andenbehandlingen ikke ville svare på mit spørgsmål om, hvorvidt det var rigtigt, at der var 1 million færre årsopgørelser sendt ud på dette tidspunkt i år i forhold til sidste år, og sidste år mente man altså, at det var nødvendigt at give en sådan administrativ udsættelse.

Men jeg skal altså spørge: Er det muligt, at man i år kan give en administrativ udsættelse?

Og det næste spørgsmål: Vil man være sindet at gøre det?

Glistrup (FP):

Indkomstskattens grundstruktur går som bekendt ud på, at man år for år opgør de samlede økonomiske forhold. Altså f.eks. for året 1988 finder man ud af: Hvad har der været af indtægter, og hvad har der været af udgifter, som kan fradrages, og hvilke afskrivningsprocenter skal man vælge, osv.? Så fastlægger man et skattebeløb efter en progressiv skala på grundlag af denne samlede opgørelse af indkomstskatten.

Med et så stort og indviklet skattelovssystem til opgørelse af den skattepligtige indkomst og med så høje beskatningsprocenter, som der nu er tale om, turde det være helt givet, at hele denne regneoperation faktisk først kan foretages, når året er gået til ende og revisorerne har haft tid til virkelig at gennemarbejde tingene. Så kan man finde ud af: Hvad er så skatten?

Det danske skattesystem havde også i mangfoldige år denne selvfølgelig indretning. Men så vandt Socialdemokratiet altså novembervalget i 1966 på, at man nu skulle betale løbende skat, efterhånden som året skred frem. Enhver

kunne sige sig selv, at det var en aldeles håbløs tanke, som Socialdemokratiet fik folk til at hoppe på, for selvfølgelig kan man hverken i februar måned 1988 eller i oktober måned 1988 sige, hvor meget skatten for 1988 skal være for noget som helst menneske, og man kan slet ikke ved at lave forskudsregistreringer i efteråret 1987 sige det.

Altså med andre ord: Folketinget traf en principiel fejlbeslutning på grundlag af, hvad befolkningen besluttede sig til, dengang Socialdemokratiet vandt valget på, at nu blev selvangivelser overflødige og kunne smides i skraldebøtten, for man behøvede overhovedet ikke at lave nogen slutopgørelse for året. Det var faktisk det, man sagde i den valgkamp.

Derefter har Folketinget i de år, der siden er gået, levet med det kors, at man altså har en indkomst, man ikke kan opgøre, men som man betaler skat af, og så skal man derefter opgøre indkomsten, og derefter skal tingene reguleres. Det er i princippet en både teoretisk og praktisk uløselig opgave.

Derfor kan vi med sikkerhed sige, at så længe vi kører med det fjollede kildeskattesystem, og det gør vi vel, indtil vi får indkomstskatten afskaffet engang i 1990'erne, vil vi få forslag som det, vi her har til behandling, og dette forslag vil ikke blive det sidste på området. Der vil komme en lang række forslag, fordi der er en lang række problemer – faktisk cirkelns kvadratur – der skal løses under kildeskattesystemet.

Men for så vidt angår det forslag, der nu er til behandling, og som altså indeholder en lang række forskellige punkter, hvor man laver om på det hidtidige system, fastslog Fremskridtspartiet under første behandling, at inden for det forslags rammer fandt vi – det var sådan en forsinket påskeægspakke, det blev førstebehandlet lige efter påske – som vor ordfører sagde, at der er seks friske æg, som forbedrer det, og der er to halvrådne eller helrådne æg om, hvor meget det skulle være, og overensstemmende med den ordførertale stillede vi ved anden behandling forslag om at få de rådne æg ud af forslaget, så vi kun havde de friske æg tilbage. Det blev stemt ned ved anden behandling, men nu har vi jo med glæde her ved tredje behandling konstateret, at de forslag, der blev stemt ud ved anden behandling, 100 pct. er blevet indført ved tredje behandling. Herefter indeholder forslaget altså i sin oprindelige skikkelse kun det,